

L'obtenció de l'amnistia és una necessitat per a la majoria social

El projecte de llei d'amnistia va ser rebutjat el dimarts 30 al Congrés dels Diputats pel vot en contra, a última hora dels 7 diputats de Junts. El pas de la llei al Senat s'endarrereix, el projecte passa a la Comissió de Justícia del Congrés, que ha de decidir aquest dimarts 6 de febrer el termini –de 15 dies a un mes– per tornar a presentar el Projecte. Evidentment, res està escrit i també es pot concloure que no hi ha llei.

En aquesta hipòtesi seria, sens dubte, la legislatura la que estarà qüestionada en trencar-se la majoria dels partits que van votar la investidura.

Però al marge d'aquest calendari, cal analitzar quin és el fons de la qüestió i què és el que està en joc.

El paper de les institucions heretades

En primer lloc, en aquest cas les institucions judicials que, no oblidem, estan presidides pel rei –en nom del qual es dicten les sentències– i pugnen per ser completament independents de la sobirania popular. És per això que el PP –recolzat per la Comissió Europea– vol modificar l'elecció dels òrgans de govern del poder judicial, i que aquesta es realitzi només pels mateixos jutges. 5.421 ciutadans als quals s'atorgaria plena i absoluta capacitat de bloquejar les decisions del Parlament i el Govern o d'organitzar persecucions contra qualsevol que resulti no grat a l'aparell de l'Estat i al capital financer.

Aquestes institucions, en la seva estructura i composició són heretades del franquisme, i campen en total arbitrarietat. No és una afirmació, ni un judici de valor. El

jutge García -Castelló – que es va declarar incapaç d'esbrinar qui era un tal M. Rajoy que figurava en els papers de la Gurtel, i que ha organitzat no menys de 20 processos i investigacions contra Podem, totes elles arxivades sense arribar enlloc– s'ha dedicat aquests últims dies a desempolsegant sumaris per intentar acusar Carles Puigdemont i altres dirigents de ser terroristes o inductors del terrorisme, arribant fins i tot a acusar l'actual President Pere Aragonés, de ser el dirigent dels CDR (Comitès en defensa de la República) que van organitzar les manifestacions del procés.

Al mateix temps, el jutge Joaquín Aguirre ha arribat, després de set anys sense avançar en el seu sumari, a acusar dirigents catalans d'estar en connivència amb Putin, el qual els hauria promès diners i milers de soldats per aconseguir la independència. El mateix Jutge Aguirre va explicar a la Televisió pública alemanya el dilluns 29 de gener les connexions russes al Procés (Operació Voloh), saltant-se el secret del sumari i dictant el mateix dia una interlocutòria acusant Puigdemont d'alta traïció. Casos i exemples veritablement espèrperics si no fossin tràgicament certs.

No es tracta només de la reacció aïllada d'uns jutges “polititzats”. És la cúpula judicial que porta cinc anys amb el mandat caducat, la que encapçala l'ofensiva i a la qual segueixen diverses associacions professionals de la judicatura.

La crisi política i la ruptura del consens tal com s'ha conegut en aquest país des dels Pactes de la Moncloa, deixa tot ben clar. Mentrestant, el PP en la manifestació

del diumenge 28 de gener, ensalça aquests jutges com a herois nacionals. L'herència del franquisme, que perviu en l'aparell judicial es confabula amb la seva expressió política actual.

Però en el debat sobre la llei d'amnistia hem pogut escoltar al Congrés al·legats sobre “jutges prevaricadors” i “justícia franquista” (als quals el Consell del Poder Judicial ha anunciat que ha de respondre)

L'actitud d'alguns jutges són els arguments que ha utilitzat Junts per votar-hi en contra (tot i que a la comissió de Justícia, va votar en quatre ocasions a favor del text), ja que consideren que la llei d'amnistia no els defensava prou.

La corda està tan tensa que aquest dijous 1 de febrer Pedro Sánchez s'ha vist obligat a declarar que “els independentistes catalans, no són terroristes”. El succeït aquestes últimes setmanes evidencien una vegada més un fet clar: l'herència franquista impedeix la democràcia en aquest país.

Imposar l'amnistia sense confiar en les institucions

Aquest és el fet clar: els representants polítics del franquisme consideren que el PSOE, amb les seves mesures per restablir drets democràtics ha trencat el Pacte Constitucional que els mantenia a resguard i protegia l'herència franquista

I Nuñez Feijóo és conscient del que parla quan diu que “a Catalunya hi va haver por, terror i feixisme el 2019”, a què es refereix? No serà als ciutadans apallissats per voler votar? Recordem: el 14 d'octubre cau la sentència contra 12 dirigents catalans, 100 anys de presó. La resposta és

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

immediata: la majoria del jovent i la població de Catalunya es mobilitza, superant les pertinences independentistes o no. El 18 d'octubre centenars de milers de catalans marxen sobre Barcelona en una de les manifestacions més massives històricament contra la sentència... El nivell de violència és molt limitat, però és evident que els franquistes van tenir la por al cos, davant la possibilitat que aquesta mobilització es consolidés.

És la por que l'amnistia aixequi de nou l'acció dels treballadors i els pobles el que fa que el PP es negui, en rodó, a qualsevol acord.

Des del punt de vista dels treballadors i els pobles, de la necessitat imperiosa d'establir la fraternitat entre els pobles, la seva unitat davant un enemic comú, el règim monàrquic, l'amnistia és un pas imprescindible, i és la via per acabar amb tota la legislació repressiva com la llei mordassa, que s'aplica a tots els treballadors del país. I per fer passos en el camí de deslliurar-se de l'aparell judicial heretat de la dictadura, enemic dels treballadors i, de les seves organitzacions i de les seves mobilitzacions, enemic de les dones, enemic dels drets dels pobles.

Nosaltres no ens identifiquem amb

Puigdemont o Aragonès, ni som partidaris de la independència, però defensem el dret democràtic a què els pobles decideixin, reafirmem davant d'aquests fets que, per mantenir la unitat dels pobles, aquesta ha de ser lliure i no imposada, i això exigeix acabar amb el règim monàrquic i els seus jutges, és a dir, obrir el camí a la República

Per això, donem tot el nostre suport a la campanya iniciada per la Crida REDOBLAR LA LLUITA PER L'AMNISTIA (vegeu annex)

Publiquem també un document que forma part del debat del Congrés Mundial de la IV Internacional.

EL SIGNIFICAT DEL COMBAT PER L'AMNISTIA

La situació política avui a l'estat espanyol està polaritzada per l'exigència d'amnistia. Tanmateix és necessari per comprendre l'abast d'aquesta reivindicació, en principi democràtica, recordant com en la història de la lluita de classes a Espanya l'amnistia ha estat un element mobilitzador i de ruptura amb el règim.

I alhora és avui l'expressió de la fallida política del règim constituït a Espanya després de la mort de Franco. És per això que aquesta crisi s'inscriu en una situació internacional en què tots els règims polítics a Europa i més enllà estan en crisi, amenaçant d'arrossegar l'Estat Crisi que pren formes, és clar, nacionals, però que té un fons comú en la descomposició del mercat mundial i la necessitat de la guerra, de les guerres per part del capital per intentar sobreviure.

Cal recordar que la mort de Franco el 20 de novembre de 1975 va accelerar la descomposició del règim dictatorial. I l'amenaça d'una revolució social, que combinava la lluita del proletariat -únic com a classe a escala estatal- i l'emergència dels pobles oprimits -en particular el català i el basc- amenaçava de desestabilitzar l'ordre a tot Europa i particularment després de la revolució dels clavells que es va iniciar a Portugal el 25 d'abril de 1974.

Totes les forces de la contrarevolució a escala internacional es van coaligar per impedir una revolució a Espanya... des del Mercat Comú, l'OTAN, els governs europeus la burocràcia del Kremlin i la Internacional socialista van fer l'impossible per, per mitjà dels dirigents del PSOE i en bona mesura els partits catalans i bascos, impedir una explosió revolucionària.

Davant la mobilització creixent de treballadors i pobles, que exigien acabar amb la dictadura i totes les seves institucions, així com totes les exigències socials i econòmiques, es va establir de fet un consens polític entre els representants de les

institucions franquistes i els partits de referència obrera i nacionalista.

En aquest període l'exigència d'AMNISTIA, i del dret d'autodeterminació eren consignes comunes a tots els partits anti-franquistes a tot el territori.

Anant uns anys abans ja el 1970, quan es van anunciar els processos de Burgos contra militants bascos, una campanya per l'amnistia va recórrer el 4 de novembre de 1970 en plena dictadura hi va haver una potent mobilització política, encapçalada per la classe obrera en aquest sentit. Bó serà recordar que Franco es va veure obligat a indultar a finals d'any els condemnats bascos. Aquest retrocés anuncià la fi de la dictadura i tothom va comprendre que no seria un caiguda en fred sinó com a producte de l'entrada en acció en aliança pràctica dels treballadors i els pobles,

L'ordre mundial, imposit després del 45 exigeix impedir aquest perill.

El consens imposat per l'imperialisme i la burocràcia del Kremlin es va concretar en els Pactes de la Moncloa d'octubre de 1977. Pactes socials i polítics que "restauraven la monarquia, preservaven una bona part de les institucions franquistes -el sindicat vertical va ser escombrat pels treballadors- a canvi de la llibertat, una cosa limitada, de partits i sindicats, la instauració de Corts elegides, ajuntaments electes, i, per desviar la qüestió nacional, la regionalització del país, la seva "divisió" en 17 regions.

Una amnistia particular (vegeu annex) es va establir l'any 1977, que en realitat va ser una llei de Punt final ja que passava pàgina de la brutal repressió franquista i els seus responsables.

És a dir, no hi va haver una veritable amnistia. Tot i que es va intentar equiparar amb l'amnistia de febrer 1936. Recordem la campanya electoral de febrer 1936 que va donar la victòria al Front popular va estar presidida per l'exigència d'amnistia als més

de 30000 represaliats de la insurrecció d'octubre 1934 a Astúries.

Els pactes de la Moncloa van servir per dividir el moviment de masses, semi-integrar les organitzacions i preservar les institucions centrals del règim, garants del gran capital. Però saldar la ferida en fals: la "reforma del règim" va ajornar l'enfrontament entre les classes.

És per això que des de les institucions internacionals d'entrada la Banca Mundial van saludar els Pactes de Moncloa com els pactes que corresponien a realitzar per organitzar la "transició a la democràcia de les dictadures existents a Amèrica Llatina o Àfrica... per exemple la transició a Xile gairebé copia la "lletre" dels Pactes de la Moncloa.

Avui, l'esgotament d'aquest règim és evident. És per això que el govern en funcions "Sanchez/Diaz" el que proposen és un nou Pacte polític, social, jurídic, a ser signat per partits, sindicats, institucions de la societat "civil"... o sigui un intent de reescriure la Constitució per preservar el règim amb alguna concessions en particular l'amnistia o indult a 1432 ciutadans catalans implicats en les mobilitzacions dels darrers anys.

Estem enmig d'un procés d'una total incertesa. La secció de la Quarta internacional actua partint dels interessos dels treballadors i els pobles per això defensa l'AMNISTIA SENSE CONDICIONS. En un context com el descrit totes les forces polítiques que diuen defensar els interessos de la majoria social estan sotmeses a la prova de la veritat davant d'aquesta qüestió. La qual cosa se suma a un altre dels elements que parteixen aigües: la guerra i les despeses militars,

El combat a Espanya per una representació política fidel als interessos dels treballadors i els pobles integra aquestes exigències essencials.

www.posicuarta.org